

Kondor Katalin: Mocskolódások kora

2023 március 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Igen, a hazugság, a mocskolódás vérükké vált az embereknek.

Cáfolhatatlan, hogy divat lett az emberhez méltatlan viselkedés, s cseppet sem csak a kocsmákban. A közéletben is. Nem ma lopódzott be mindennapjainkba a trágárság, alighanem ezt is a rendszerváltásnak nevezett, inkább módszerváltozásnak hívható „valami” szabadította ránk. Torka szakadtából üvölt a parlamentben a kimutathatatlan támogatottságú párt üdvöskéje, egy másik rendre az Országházon kívülre teszi székhelyét, s bár a képviselői fizetését felveszi, parkokban, utcákon, tereken szónokol, hiszen ott nem cáfol rá és nem utasítja rendre senki, mondhat, amit akar.

Kövér László szélmalomharcot vív házelnöki minőségében, számtalanszor kell rendre utasítania a képviselőket, jó is lenne, ha majd egyszer egy könyvben megjelentetné azokat az eseteket, amikor figyelmeztetnie, sőt büntetnie kellett a mocskolódókat és a rendbontókat. Akik egyébként akkor mutatnak tehetséget, amikor egy Verhofstadt nevű uniós ?rjög?t? kell tanulniuk, meg a korrupt hazugoktól. Sikert is elsajátítaniuk, hogyan lehet emberhez méltatlanul viselkedni, s hogyan lehet eltüntetni életünk?l az eleganciát. Ez volt-van a szabad világ üzenete.

Valószínű sokan elfelejtették már, én sosem felejttem el a 2010-es parlament megalakulását. Sok oka volt annak, hogy nem sikerült olyan ünnepre, mint amennyire vártuk volna. Gyönyör? volt a történelmi magyar zászlók bevonulása, elhangzott a Himnusz, ám amikor ezt követ?en felhangzott a székely himnusz is, egyesek zavarón és illetlenül mocorogni, pakolászni kezdtek, meg sutyorogni, s csak az juthatott az ember eszébe, hogy igen, Trianon kiötl?i itt vannak velünk. Az örök fanyalgók, az örök mocskolódók. ?k itt vannak velünk immár a 20. esztend? óta, hiszen azóta vagyunk az unió tagjai. S volt id?nk megismerni közelebr?l is a mocskolódókat, a mintaadókat. A hivatásos hazudozó Jourovák, Sargentinik, Delbos-Corfield asszonyságok díszes társaságát, s immár a szakmányban korrupt b?nök?k bandáját is, akik mindig más szemében keresik a szálkát, a sajátjukban meg a gerendát sem lelik.

Nálam a mocskolódás kategóriájába tartozik az az immáron mindennapos uniós viselkedés is, amely pénzek visszatartásával, feltételek örökös változtatgatásával és örökös vádolgatással próbál kiiktatni bennünket az ügymenetek?l. (Lásd Erasmus-ügy, helyreállítási alap és így tovább.) S megvallom, nagyon unalmas már naponta azt olvasgatni, hogy az ilyen-olyan, törvény szerint nekünk járó pénzek kifizetését újból és újból halasztgatják, miközben zsarolhatnak, az uniós forrásokért felel?s miniszter meg kis túlzással naponta szaladgálhat Brüsszelbe tárgyalni, magyarázkodni. De mocskolódhatnak, gyalázkodhatnak, hazudhatnak olyan hivatalos személyiségek is, mint a szlovák külügyminiszter, bizonyos Ká?er úr (ez utóbbi szó kicsit túlzás), amikor nyomdafestéket nem t?r? módon küld el melegebb éghajlatra országvezet?ket. Ez tehát a mai módi.

Hogy az emberi min?ség számos jelb?l érezhet? romlását hogyan lehetne megakadályozni, azt igencsak jó volna kitalálni. Eddig nem sikerült. Talán el kell fogadnunk, hogy ilyen az emberi természet? Tatay Sándor Bonifác cím? novellájának f?h?se, egy id?s pap, aki a Badacsonyi lankáira visszavonulva maga is sz?l? és bort termel, s így elmélkedik: „Három okból menekültem el a tömkelegb?l – mondotta ilyen régiesen. – Mindenekel?tt azért, mert rettenetesen hazudnak az emberek. Tudom, mindig is hazudtak, dicsekvésb?l, önérdekb?l, szégyenérzetb?l, hízelgésb?l – hazudta a megfélemlítettek, hazudtak még országos ügyekb?l is. Bár azt hiszem, mindig némi lelkiismeret-furdalással, b?ntudattal.

Ma az a legrosszabb, hogy minden fontos ok nélkül, rutinból, természetesen, társadalmilag bevett módon hazudnak, ha szükség van rá, ha nincs, egyszóval a hazugság vérükké vált az embereknek. Akárhányszor megfigyelhettem, hogy valaki a nyilvánosság el?tt vehemensen állít valamit, kiáll valamiért, h?séges lesz és dics?ít, átkoz, korhol, nyomban utána egy sz?kebb baráti körben mindazoknak az ellenkez?je mellett ágál, némelykor nagy ékesszólással, nehogy el?bbi megnyilatkozását szó szerint értsék. És ezt az embertársai egészen természetesen veszik. Akkor is, ha nem tudják pontosan, melyik alkalommal hazudott nagyobbat. Ha pedig biztosan tudják róla, hogy nem mond igazat, s?t tudja ?, hogy el nem hiszik egy szavát sem, ebben sem talál semmi kivétlivalót. Az igazmondás igénye mintha nem is lenne többé sajátunk. Hazudnak az emberek, úgy ahogy lélegzenek.”

Igen, a hazugság, a mocskolódás vérükké vált az embereknek. Mit lehet tenni? Költözzünk fel a Badacsonyi lankáira a tömkelegb?l? Aligha megoldható. Inkább higgyünk abban, hogy nem mindenkinek vált vérévé a rettenetes hazudozás. Akinek meg azzá vált, azt sürg?sen töröljük ki szövetségeseink, barátaink rosszul összeállított listájából.

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló